

A hölgy családjában anyai ágon több nemzedékes hagyomány a Matild név, sőt a dédnagyit is Matildának becézték. Ennyit a névről.

Ja, és majd elfelejtettem, ő volt a bronzérmes a Rákóczi Kiadó popfesztiválján. Amilyen messziről jött - az ország keleti csücskében található Nagydobosról -, olyan határozott egyéniség az ifjú énekesnő. Talán nem véletlen, hisz nagyon komoly "civil" szakmája van, egészségügyi szakközépiskolát végzett. Sebészeti intenzív és haematológiai belosztályon szerzett nem éppen szívderítő tapasztalatokat.

– Mindenáron védőnőt akartak belőlem csinálni – meséli a kisasszony –, és még a közelmúltban is arra biztattak, hogy ideje volna már komolyan készülnöm az Egészségügyi Főiskolára. Majd, ha diplomás védőnő leszek, akkor ráérek holmi énekléssel foglalkozni - mondták.

– A siker, a tévés szereplés óta beletörődtek abba, hogy leveted a fehér köpenyt?

– Most már talán igen. Amikor nézték a fesztivált, örömben sírtak, hogy ez a kislány elérte, amit oly' nagyon akart. Nagy volt otthon az ünneplés, régi zenész ismerősök és barátok gratuláltak, hogy végre valaki innen, Szabolcsból is sikert ért el. Mert nagyon nehéz egy vidékinek Jerikó falait áttörni...

– Ezt hogy' értsem?

– Sokan azt hiszik, hogy egy ilyen eredmény elég ahhoz, hogy elkezdődjön egy karrier ezen a pályán. Pedig dehogy!

- Nem ajánlottak szerződést, nem kértek interjút?

- Hazavitettem a díjat, és az életem ugyanúgy megy tovább, mint azelőtt. Bár nemrégén szerepeltem a Budapest tévében és a Danubius Rádióban, viszont csupán egy előszerződés van a Zebra Kiadóval.

– Titokban többet vártál?

- Nézd, engem tartottak a fesztivál fölfedezettjének, én voltam az egyetlen ismeretlen hang és arc. A szakma legjobbjából álló zsűri adta a 19 és 20 pontokat. Ehhez képest érzem nagyok a csöndet. Mindenkinek tetszett a szereplésem, csupán a ruhámat kritizálták az ismerőseim.

– Miért? Nagyon hatásos volt...

– Igen, de a látvány az egy dolog, de én nem ilyen vagyok.

– Hanem milyen?

- Nem vagyok kihívó, hanem olyan, mint a dalaim: szolid és szelíd. De végül is nem bántam meg, hogy fölvettem azt a ruhát: ezen a pályán fontos, hogy miként mutat az énekes a színpadon. Egyébként szinte csak fehéret és feketét viselek, és ezek illenek hozzám és a dalaimhoz. A harsányat színekben és dalokban sem szeretem.

– Ahhoz képest, hogy most indulsz a pályán, határozott elképzelésed van az image-edről. Mi lesz, ha megváltozol?

- Lehet, hogy mondjuk a második lemezem majd más lesz egy kicsit, de nem teszek 180 fokos fordulatot. És az is elképzelhetetlen, hogy magasra tupírozott hajjal és "vert" veres, combig érő ruhában rikítsak a színpadon.

- Hogy telnek a megszokott, "munkás" hétköznapjaid?

– Zenét hallgatok, járok énekórákra Sík Olga nénihez, és vezetem a háztartást. És természetesen vadul dolgozunk Lippényi Gáborral a leendő lemezem nótáin. Nem régen készítettünk két felvételt a rádióban, s ha minden sikerül, meglesz a nagylemez. A zenét kivéve

Címlapcsevegés Matildával

Írta: Adminisztrátor
2020. július 07. kedd -

nincsenek nagy igényeim, nem halok bele, ha nem vehetek meg egy ruhát, amit a kirakatban meglátok. Nem dohányzom, nem iszom egy csepp alkoholt sem, és vegetáriánus vagyok. Ja, és nagy természetbarát. Utálok a kocsikat, a „kocsiszagot”. Nem is értem, miért nem kerékpáron vagy lovon járnak az emberek? - veszi humorosra „társadalomkritikáját” Matilda.

Ahogy megismertem a hölgyet, egy percig sem kételkedem, hogy előbb-utóbb meg lesz a nagylemez. Már kistini korában is önálló és határozott volt: egy szál gitárral énekelt és a befolyt „jövedelemből” finanszírozta a magnóvásárlást és a „komolytalan zenész mesterségbeli” egyéb kiadásait. A nagymama akkoriban még eldugta a gitárját, de ma már büszke erre a sikeres és szép hangú unokájára.

Zétényi Zoltán